

rømme mig saa meget, at jeg har temmelig godt Kjendskab til Limfjorden, og det er Noget, som Alle vide, at saa tidlig paa Aaret grov Tang og Grøde ikke op, men det kommer først frem senere hen paa Aaret, i Slutningen af Juni eller i Begyndelsen af Juli. Det er denne Bemærkning, som jeg tror, det ærede Medlem vil indrømme Rigtigheden af. Den Tid, hvortil jeg har søgt at indskrænke Brugen af Snorvaadene og Botvaadene, gif jeg ogsaa ud fra at skulle være til 1ste Jult, om jeg huffer ret. — Til den Udtalelse, der er kommen fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Bregendahl), skal jeg i det Væsentlige slutte mig, og jeg har glædet mig over, at den Takke, der gif igjennem hans Foredrag, egentlig var min Takke, med Undtagelse af et eneste Spørgsmaal, nemlig det, at Sagen skulde overlades til Administrationen. I en vis Forstand kunde man synes, at dette var heldigst; men overfor de fattige Folk, der leve af Fiskeri, tror jeg ikke det er heldigt, idet Fiskerne da ville leve i det Uvisse. Naar man bekostede store Fiskeriredskaber, vilde man da ikke vide, hvortil længe man kunde bruge dem, og det kunde komme dertil, at Fiskerne bleve hængt for at anskaffe Fiskeriredskaber. Et Halesnorvaad koster f. Ex. 80 til 90 Rd., og det er ikke nogen ringe Sum for en fattig Husmand. Derfor tror jeg, det er heldigst ved Lov at gjøre den Indskrænkning, som det ærede Medlem talte om, og jeg kunde ogsaa finde mig tilfreds, naar man fik en saadan Indskrænkning ved Lov vedtagen.

Schjöring: Ligefæden Loven af 1867 udkom, har jeg fra min Valgkreds faaet forskellige Anmodninger om at forsøge paa at faae gjort Forandringer i den frite Udgang til Brugen af Slyndersnorvaadene, idet man gjorde gjældende, at Limfjordsfiskeriet ellers meget snart vilde gaa tilgrunde, men jeg har krympet mig ved at benytte det private Initiativ til at foreslaa en Forandring i en Lov, der er saamy, idet jeg har forment, at da Ministeriet har Ansvaret for, at den Bestemmelse, der nu erkjendes for at være urigtig, er indkommen i Loven af 1867, maatte det ogsaa være Ministeriets Sag at paatage sig det mindre be-

hagellige Arbejde at foreslaa en Forandring. Idet jeg saaledes kan slutte mig til de ærede Talere, som have udtalt deres Tilfredshed med, at dette Forslag er fremkommet fra Ministeriets Side, skal jeg tillige, forsaavidt det tillige er stillet i Udsigt, at man ved denne Leilighed burde søge at tilveiebringe andre og mere videreregaaende Forandringer i Loven af 1867, tillade mig at anbefale, at man indskrænker sig til det Nødvendige. Man har nu fra alle Sider erkjendt — maasse med Undtagelse af Fuurboerne —, at man i 1867 begik en Feil ved at tilstede en indskrænket Brug af disse Snorvaad, og det er derfor nødvendigt, at man bemener sig til at rette denne Feil; men hvis man nu vil vende op og ned paa en Lov, der kun er 4 Aar gammel, synes jeg, at det vilde være en mindre heldig Maade at gaa frem paa.

A. Sage: Det forekommer mig, at det ikke var nødvendigt, at det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Bregendahl) gjorde en Slags Undskyldning for at forhandle denne Sag, fordi den jo vistnok har en vis lokal Interesse, thi jeg betragter Fiskeriet som i høieste Grad trængende til en forstandig Behandling fra Lovgivningens Side. Det er en national Skat, om hvilken vi ikke noksom kunne værne, og maasse have vi til sine Sider værnet for lidt om den. Jeg haaber, at vi inden denne Sags næste Behandling ville erfare, at den høitæredede Minister agter at foretage Skridt, som kunne sikre det Fiskeri, der stundes ved vore Kyster, i høiere Grad end, Tilfældet er nu. Vi have jo Alle læst om disse affhyelige Tingester, som kaldes Trawls, eller, som jeg hellere vil kalde dem, Bundstrabere, og det forekommer mig, at der, naar disse kom i Brug, og der blev anvendt, hvad jeg vil kalde Bold paa vore Kyster eller i de Farvaade, som tilhøre os, maasse nok kunde være udrettet Noget ved en provisorisk Lov, dersom man fandt, at de Lovbestemmelser, som vare tilstede, ikke vare tilstrækkelige. Vi vide jo Alle, at Sundet og Belterne fra umindelige Tider have været betragtede som underkastede den danske Suverænitæt, men anderledes forholder det sig paa Vestkysten af Sjælland, hvor noget af det